

Psalmul 107

Explicații și cuvinte cheie

Cu privire la psalm în ansamblu. D. Rob. Lowth (†1787) remarcă: »Fără îndoială, arta poetică a acestui psalm este cu totul deosebită, iar descrierile cuprinse în el contribuie foarte mult la frumusețea lui; ce uimește cel mai mult este conciziunea lui și mai ales vorbirea lui foarte expresivă, care cu o inimitabilă finețe aduce la oscilație puterea de imaginație. Călătorul rătăcit, epuizat, întemnițatul din închisoarea îngrozitoare, bolnavul aproape de moarte, marinarii gata să piară în furtună, sunt descriși într-un mod așa de mișcător că toate poeziile care se pot compara cu el, și chiar dacă ar fi mult mai artistice, sunt cu mult depășite.« Eu vreau să adaug, că o astfel de idilă, chiar dacă am citi-o la Theokrit sau Virgiliu, sau am găsi-o ca o scenă la unul din marii dramaturgi grecești, ea ar fi considerată capodopera acestora. Adam Clarke (†1832). Așa cum în cartea Deuteronom dătorul Legii îndeamnă pe Israel salvat din Egipt, și care se afla la granițele țării făgăduite, la ascultare din dragoste față de Iehova, tot așa psalmistul îndeamnă la începutul cărții a cincea a Psalmilor pe Israel, întors din exil în patria sa, la mulțumire față de Acela care i-a salvat din exil, necazuri și moarte. – Prof. D. Franz Delitzsch (†1890). Cu toate că nu vreau să afirm, că Psalmul se referă exclusiv la Israel, se poate totuși, după părerea mea, recunoaște în descrierile clare ale psalmului evenimentele principale din istoria zbuciumată a acestui popor. În versetele 4-7 este descrisă pe scurt istoria călătoriei prin pustie, în mod deosebit rătăcirea de mai târziu, spre lauda Harului care potolește setea sufletului însetat și umple cu bunătați sufletul flămând, versetul 9. Pedepșa aspră, care a lovit poporul neascultător, până la eliberarea din robie, pe perioada exilului babilonian, pare să constituie baza istorică prezentată în versetele 10-16; din punct de vedere profetic însă, locul oferă o interpretare mult mai largă. Numai reabilitarea lui Israel, atât cea spirituală, cât și cea națională, este cuprinsă în aceste cuvinte. – Suferințele poporului orbit, peste care s-a revărsat mânia lui Iehova, care în loc de mâncare a găsit otravă și sub presiunea foametei îngrozitoare tânjeau după pâine, până când le-a fost trimis din cer cuvântul de vindecare ca răspuns la strigătele lor de descurajare, gândim că ne sunt prezentate în versetele 17-20. Limbajul folosit în versetul 22 confirmă aceasta. Ei, care zilnic se străduiau să ridice propria neprihănire, sunt solicitați să aducă jertfe de mulțumire și să povestească cu strigăte de bucurie lucrările Domnului. – Oricât de frumoase și de grăitoare sunt versetele 23-30, dacă le privim în sensul lor general avem nu numai un tablou potrivit al nevoilor lui Israel, ci și al popasului și odihnei lui, căci asemenea unui marinar cuprins de frică și în mare strâmtorare, aruncat încoace și încolo pe marea largă a lumii, un călător fără patrie, fără prieteni și urmărit de dizgrația Domnului, până când în cele din urmă obține mult dorita odihnă, sub călăuzirea credincioasă a Aceluia care cercetează pe poporul Său în timpurile de întuneric și necaz. De aceea în îndemnul pentru lauda lui Dumnezeu din versetul următor 32 găsim amintit tot poporul adunat, adunarea și bătrânii, care, fiind în țara de odihnă, sunt chemați să laude harul credincios și puterea Aceluia care a schimbat furtuna necazurilor în care au stat mult timp în lumina senină a soarelui păcii veșnice. Arthur Pridham 1869.

V. 1-3. *Marea* este aici partea de sud-vest, partea sudică a Egiptului udată de Marea Mediterană. Poetul se gândește aici la refugiații din Egipt, în timp ce prin »de la apus« sunt refugiații insulelor, Asia mică și Europa; el scrie deci într-un timp în care statul iudeu nou întemeiat prin eliberarea refugiaților babilonieni a determinat pe conaționali împrăștiați în toate țările să se reîntoarcă acasă. Îndemnând pe cei salvați să aducă mulțumiri lui Dumnezeu, Eliberatorul, ca astfel lucrarea de restaurare să se încheie în chip minunat prin mulțumirea adusă de cei salvați, el formulează totodată mulțumirea, punându-le în gură cuvintele de mulțumire ale vechii liturghii (Ieremia 33,11). Poporul adunat acum în patria lui a văzut în străinătate, cât timp a fost împrăștiat, stricăciunea în toate formele ei și știe ce să spună despre marea salvare divină. Chemarea pentru aducerea jertfelor de mulțumire se împarte în mai multe tablouri, nu atât alegorice, ilustrând

exilul, ci mult mai mult exemplificative, zugrăvind pericolele din străinătate. – Comentariul Prof. D. Franz Delitzsch † 1890.

V. 1. Primele versete ale psalmului conțin multe gânduri referitoare la Domnul. *Căci este bun.* Nu este aceasta forma de vorbire vechi-testamentală a Noului Testament »Dumnezeu este dragoste«? Apoi: *Căci în veac ține îndurarea Lui.* Nu sunt acestea apele mari care se revarsă din izvorul dragostei, râul care nu seacă niciodată, pe ale cărui maluri se plimbă răscumpărații Domnului? Aceste propoziții nu pierd nimic din conținutul lor bogat pentru noi prin aducerea aminte că ele au slujit ca refren în slujba făcută la altar. Când chivotul legământului a fost adus la locul lui de odihnă în Sion, atunci s-au cântat aceste versete Domnului (1 Cronici 16,34). În templul lui Solomon, cântăreții și cei ce sunau din trâmbițe au făcut pereții strălucitori ai Locului Sfânt, care tocmai se construise, să răsune de aceleași cuvinte, atunci când slava Domnului s-a coborât și a umplut casa (2 Cronici 5,12-14); aceleași cuvinte au ieșit și de pe buzele mulțimii umplute de o teamă sfântă și de bucurie, când au văzut coborându-se foc din cer pe altar (2 Cronici 7,3). Apoi în zilele lui Ezra, când altarul a fost restaurat și s-au pus bazele celui de-al doilea Templu, s-a cântat din noul vechiul și totuși mereu noul cântec. (Ezra 3,11) Dumnezeu nostru este recunoscut ca dragoste în jertfa de împăcare rânduită de El. Și Ieremia arată în capitolul 33,11 cum Israelul restaurat laudă pe Domnul cu acest cântec. *Andrew A. Bonar 1859.*

V. 2. *Cei răscumpărați de Domnul.* Moise ne arată în Lege clar și complet ce se înțelege prin cuvântul *răscumpărat*. Când cineva a fost vândut ca sclav, sau a fost dus captiv, ruda lui de sânge cea mai apropiată avea obligația și dreptul să-l răscumpere, plătind prețul răscumpărării. Și atunci când cineva a fost găsit ucis, ruda lui de sânge cea mai apropiată trebuia să-l urmărească pe ucigaș și să-l judece, răzbunătorul celui ucis era numit salvatorul. Tot așa și Hristos ne-a salvat din robie și din închisoare și ne-a răzbunat față de Satana, care este vinovat de vărsarea de sânge adusă omenirii. Ca rudă de sânge a noastră a luat problema noastră în mâna Sa și Și-a pus viața în joc, ca să ne salveze. *W. Romaine 1767.*

Pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului. Este un psalm de mulțumire pentru diversitatea ajutorului dat de Dumnezeu tuturor oamenilor în nevoile lor, păgâni și iudei, cu toate că păgânii au căutat ajutorul la tot felul de zei, iar noi creștinii și turcii la tot felul de sfinți (și mai mult chiar). St. Leonard a eliberat pe cei prinși, St. Bastian a alungat pe pestilenți, St. Georg a ajutat în război, St. Erasmus a ajutat să devii bogat, St. Christophorus a fost dumnezeu pe mare și pe apă; deci tot ajutorul lui Dumnezeu a fost împărțit între sfinți, așa cum păgânii l-au împărțit între zeii lor, au furat și jefuit pe Dumnezeu, Căruia îi dedică acest psalm și Îi mulțumesc. *D. Martin Luther 1531.*

V. 3. *Și pe care i-a strâns din toate țările.* Dacă ceva ne poate face să aducem laudă de mulțumire, atunci să fie acest motiv; să simțim puterea care rezultă din aducerea aminte de necazul din care ne-a scos pe fiecare în parte. *Păgânii* s-au rătăcit de la Dumnezeu și erau pierduți pe căi rătăcite și superstiție; și ei, ca și Israel, au putut fi aduși în Adunare numai prin dragostea atotputernică a Domnului Isus. *W. Romaine †1767.*

V. 4. *Pribegeau prin pustie.* Umblarea lor prin pustie nu era o călătorie, așa cum oamenii merg pe drumuri croite spre o localitate cu oameni, ci o rătăcire încoace și încolo departe de orice drum și cărare, într-o dezorientare totală și pustietate îngrozitoare. *Henry Hammond †1660.*

Păcătosul trezit și-a pierdut drumul. Pe când era cu totul în lume, nu avea nici-un fel de greutate; drumul era foarte larg, așa că nu putea să-l piardă. Dar când Harul lui Dumnezeu își începe lucrarea în inima păcătosului, acesta pierde drumul sigur. Nu se mai poate întoarce înapoi în lume; Dumnezeu l-a scos de acolo cu forța, ca pe Lot din Sodoma. Drumul spre cer nu-l poate găsi, deoarece îi lipsesc mărturiile și îndrumările clare, numai cu ajutorul căroră poate să-și continue drumul. Îl chinuie gândul că și-a pierdut drumul și este pierdut. Lumii i-a întors spatele și cu toate acestea este inapt să-și însușească bucuria care face ca cerul să devină patria lui. Și-a pierdut așa de mult drumul, că nu găsește nici-o piatră de hotar, nici la dreapta, nici la stânga, care să-i arate drumul pe care dorește să meargă sufletul său. Unde se află el? *În pustie.* Pustia este un tablou al vieții poporului lui Dumnezeu. Nimic nu crește în ea, care ar putea să dea hrană și înviorare

pelierinilor spre cer. Balauri înfocați – păcatul și satana – îi chinuie permanent în această pustie și nu găsesc niciunde adevărata odihnă. Nisipul neroditor al firii de sub picioarele lor și soarele arzător al ispitelor care vin asupra lor nu le asigură nici hrană, nici adăpost. Și această pustie este *un drum neumblat*, un drum fără urme, o cărare, pe care poate umbla numai unul singur, o stradă, pe care nici-o tovărășie nu-i produce bucurie, și pe care nu este nici-o piatră de hotar care să-i indice drumul cel adevărat. Este ceva ciudat pentru copilul lui Dumnezeu, i se pare că, după părerea lui, cărarea pe care umblă este un drum singuratic. Greutățile și strâmtorările sunt de așa natură, că i se pare de necrezut că mai există un suflet care trece prin aceiași situație; săgețile arzătoare, pe care le aruncă cel rău în inima lui, cu siguranță nu le-a simțit nici-un copil al lui Dumnezeu, și întunericul sufletului lui, necredința și necredincioșia inimii lui, și influența stricăciunii lui lăuntrice sunt așa de puternice, că el gândește, că nimeni nu a trăit stările prin care trece el. *J. C. Philpot* †1869.

Deoarece cea mai mare parte a *pustiei* (Sahara) este total lipsită de apă, ea este rareori vizitată de oameni, în afara ținuturilor în care caravanele comercianților străbat cu greutate și multe peripeții cărarea. În unele locuri ale întinsului acestei pustii terenul este acoperit cu tufișuri joase, pipernicite, care slujesc caravelor ca semne de reper și oferă cămilelor o hrană sărăcăcioasă. În alte părți, călătorul descurajat vede în jurul lui, oriunde s-ar îndrepta, numai o suprafață nesfârșită de nisip și orizontul nemărginit; un gol pustiu, melancolic, unde ochiul nu zărește nici-un obiect care ar putea să-i dea odihnă, iar inima este cuprinsă de un sentiment îngrozitor, acela de a muri însetat. În mijlocul acestei singurătăți îngrozitoare călătorul vede trupurile moarte ale păsărilor, care au fost împinse de vântul puternic din locuri mai bune în această pustie, și cu groază ascultă, în timp ce se gândește cu groază la drumul lung pe care îl mai are de făcut, urlatul vântului, singurul zgomot care străpunge liniștea îngrozitoare a pustiei. *Mungo Park* 1806.

V. 6. Cuvântul tradus cu *a striga* (versetul 28) sau *a țipa* are aici o deosebită putere. El descrie un strigăt sau un țipăt ca acela scos de cineva care este zguduit de o furtună puternică a emoțiilor, sau în situații extreme de durere și frică, ca zgomotele produse de un tunet și fulger venite din cer, un țipăt de durere. Compară cu Deuteronom 22,24; 1 Împărați 20, 39; Isaia 19,20. *D. Herm. Venema* †1787.

În strâmtorarea lor: în mijlocul strâmtorării, când necazul s-a împletit în jurul lor ca și iarba mării în jurul capului lui Iona (Iona 2,6), când au fost cuprinși de frică și nu vedeau nici-o posibilitate de scăpare din ea, când ei, ca și acela care este în ceață deasă, nu vedeau să facă nici-un pas înainte, sau înapoi, când îi înconjură un nor gros de necazuri și nu știau dacă acest nor se va împrăștia vreodată – atunci au strigat către Domnul. *J. C. Philpot* †1869.

V. 7. *Să ajungă într-o cetate de locuit.* Nu numai că o vedeau din depărtare. Aceasta va fi soarta multora cu privire la cetatea veșnică, compară cu Matei 8,11 și următoarele; Apocalipsa 21,27. Ei nu au fost acolo numai în vizită – ei trebuiau să *locuiască* acolo și să nu mai plece, Apocalipsa 3,12. Vor locui împreună acolo ca cetățeni împreună cu toți sfinții. Pe pământ sunt multe cetăți renumite; dar ce este toată slava acestora față de a cetății acesteia, Apocalipsa 21. *W. Jay* †1853.

V. 8. *O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!* Noi trebuie să recunoaștem bunătatea lui Dumnezeu față de fiii oamenilor. *Matth. Henry* †1714.

Domnul este cu atât mai mult de lăudat pentru minunile Sale, cu cât El le face aceluia care nu sunt vrednici de ele, față de fiii oamenilor, față de fiii lui Adam, vlăstarele sălbatice ale unui tată rebel. *Adam Clarke* †1832.

V. 11. Să se ia seama la jocul de silabe în cele două jumătăți ale versetului în ebraică. *A.R. Fausset* 1866.

V. 12. *El le-a smerit inima.* El le-a slăbit și smerit acele pasiuni, prin care se ridicau plini de mândrie împotriva ascultării față de poruncile lui Dumnezeu și adorarea Domnului, așa că ei s-au supus lui Dumnezeu. *D. Herm. Venema* †1787.

V. 17. *Nebunii.* Nu există nebunie mai mare decât acțiunile păcătoase; și nu este nici-o înțelepciune ca aceea a ascultării de Dumnezeu. *Albert Barnes* †1870.

V. 18. Chiar și desfătările recreative sunt deșertăciune. La ce folosesc mâncărurile cele mai alese unui om, dacă este bolnav de moarte? Celui lacom îi devin atunci dezgustătoare chiar și aurul și argintul, averile și casele, care de altfel erau mâncărurile lui preferate. Când un om este pe patul de moarte, toate bogățiile își pierd valoarea și gustul pentru el; soția și copiii, prietenii și cunoscuții îi pot da puțină mângâiere în orele negre ale morții, da, deseori se dovedesc a fi mângâietori slabi. Tocmai atunci când avem cel mai mult nevoie de mângâiere, toți aceștia ne-o oferă cel mai puțin, sau chiar deloc. Nu este atunci înțelept să ne strângem o comoară de astfel de mângâieri care dăinuie și se dovedesc de valoare când toate înviorările și mângâierile pământești ne părăsesc, sau devin neplăcute? Nu este bine să facem provizii de astfel de mâncăruri, care, oricât de bolnavi am fi, nu ne sunt respingătoare, da, cu cât suntem mai bolnavi, cu atât mai mult ne pot întări, dorindu-le și savurându-le? Astfel de mâncăruri adevărate sunt carnea și sângele Domnului Isus. (Ioan 6,55). *Joseph Caryl* †1673.

Și erau lângă porțile morții. Trei lucruri sunt cuprinse în acest verset. 1. Erau aproape de moarte, așa cum cineva este la porțile unei cetăți, cetatea îi este aproape, deoarece porțile constituie intrarea în cetate. 2. Ei erau deja în jurisdicția morții. Moartea este un suveran puternic și are porți, în care stă, așa cum obișnuiesc să stea judecătorii și autoritățile în porți ca să judece. Moartea stăpânește peste toți oamenii din toată lumea, peste împărați și deținătorii puterii, ca și peste oamenii simpli. Ea este împăratul groazei, așa cum este numit în Iov 18,14, și spaima împăraților. Păcatul și moartea au venit împreună în această lume. Păcatul a fost poarta care a lăsat moartea să intre, și de atunci ea stăpânește cu putere (compară cu Romani 5,21) și va stăpâni până când Hristos o va nimici cu desăvârșire, El, care este Împăratul-Comandant suprem și care ține cheile morții și ale locuinței morților (Apocalipsa 1,18). Moartea este un tiran pentru cei nelegiuți; și când au intrat pe porțile morții ajung într-un loc și mai îngrozitor, mai adânc, ajung în iad. Moartea este pentru ei ușa-ghilotină spre iad. 3. Prin porțile morții se înțelege nu numai autoritatea care stăpânește, ci și puterea morții, așa cum în Matei 16,18 prin porțile locuinței morților se înțelege puterea locuinței morților. Puterea morții este mare, ea biruiește totul; căci ea este judecătorul nemilos al dreptății divine. *Richard Sibbes* †1635.

V. 20. *A trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit, și i-a scăpat din groapă.* Aceiași expresie se întâlnește și în Psalmul 147,15.18; compară cu Isaia 55,11. Descoperim în aceste locuri primele licăriri ale învățaturii apostolului Ioan cu privire la acțiunea Cuvântului veșnic. Cuvântul, prin care au fost făcute cerurile (Psalmul 33,6), nu este numai expresia vocii lui Dumnezeu, ci este mesagerul Său, care mijlocește între Dumnezeu și creaturile Sale. Este important să comparăm cu vorbirea lui Elihu din locul paralel în Iov 33,23, unde acțiunea Cuvântului, prezentată aici, este atribuită îngerului mijlocitor sau mesagerului mijlocitor. *J. J. Perowne* 1868.

Ciudat este felul de exprimare: *a trimis Cuvântul Său*, așa că, Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat ca fiind transmisia Sa, ca un înger slujitor. În această expresie se exprimă în mod voalat adevărul, că toate acțiunile lui Dumnezeu în lume au loc prin Cuvântul Său veșnic. Prof. *D. A. Tholuck* 1843.

Nici-o plantă medicinală din lume nu poate ajuta sufletului întristat, care este deja la porțile morții și a locuinței morților. Prietenii vor încerca să-l mângâie, îngrijitorii spirituali vor face tot ce la va sta în putință, da, chiar dacă limbi îngerești ar vorbi – totul este zadarnic; rănilor sunt și rămân nevindecabile. Dar când Dumnezeu vorbește, atunci sufletul muritor reînvie. Acest Cuvânt este singurul balsam care poate vindeca o conștiință rănită. Conștiința este întemnițatul lui Dumnezeu; El o duce la închisoare, o leagă cu lanțuri, și aceasta o face prin Cuvântul Său. Și numai El o poate elibera din prinsoare. *G. Swinnock* †1673.

Pe când *George Wishart*, predicator reformator scoțian, a venit în anul 1545 în Dundee, unde bântuia ciurma, a spus că el vrea să predice. Și-a așezat pultul sus pe poarta de răsărit, în timp ce aceia care erau infectați de epidemie stăteau în afara porții, iar cei sănătoși în interiorul porții. Ca text s-a folosit de versetul nostru: *A trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit*, și a vorbit despre mângâierea și folosul Cuvântului divin, despre pedeapsa care urmează pentru cei care-L nesocotesc, cum Dumnezeu este gata să dea Har acelor care vin la El cu sinceritate, și despre

fericirea acelor pe care Dumnezeu îi ia la Sine din lumea aceasta, și așa mai departe. Prin predica sa a înviat atât de mult inimile ascultătorilor săi, că nu le-a mai fost teamă de moarte, ci considerau mai fericiți pe aceia care treceau în veșnicie, decât pe cei care rămâneau în viață, și care nu știau dacă vor avea parte de astfel de mângâietori când vor ajunge în ceasul morții. *Samuel Clarke* †1682.

Și i-a scăpat din groapa lor (textual). Cuvântul ebraic nu poate fi abstract, căci el se mai întâlnește o singură dată în Plângerile lui Ieremia 4,20, și descrie gropile în care se prindea vânatul. În Psalm, sunt gropile care într-o oarecare măsură au înghițit deja pe cei bolnavi, compară cu Psalmul 103,4; Iov 33,18.22.28 – Prof. *D. Friedr. Balthgen* 1892.

V. 22. *Să-I aducă jertfe de mulțumiri.* Pentru vindecarea lor trebuiau să aducă o jertfă; și anume trebuiau să aducă lui Dumnezeu viața animalului nevinovat, așa cum Dumnezeu le-a dăruit viața; să mărturisească, că Dumnezeu le-a redat viața, în timp ce ei meritau moartea, și să povestească cu bucurie lucrările Lui; căci cine nu ar scoate strigăte de bucurie, când este salvat de la moarte. *Adam Clarke* †1832.

V. 23-23. Cât de minunată este această descriere! S-a folosit cel mai simplu mod de exprimare ca să descrie cele mai sublime gânduri. Tabloul nu este nicidecum supraîncărcat; sau folosit numai trăsăturile cele mai potrivite, și totul este natural, simplu și deosebit de impresionant. Totul este o prezentare a providenței divine, cum ea stăpânește în lucrurile aparent de nestăpânit ale naturii. Dumnezeu este Cel care a făcut să se pornească furtuna; tot El o potolește. Înțelepții lumii acesteia nu pot să privească peste legile naturii, prin care lucrează Dumnezeu; Duhul Sfânt din psalmistul poet privește conflictul îngrozitor al elementelor naturii ca fiind lucrarea lui Dumnezeu. *Alexander Carson* †1844.

V. 28. *Atunci au strigat către Domnul.* Da, când altcândva!; de aceea și proverbul: *Qui nescit orare, discat navigare*: Cine nu se poate ruga, acela să se facă marinar (și va învăța). *John Trapp* †1669. Dumnezeu al mării și al cerului (căci care alt loc de refugiu am eu, în afară de rugăciune?) permite ca barca mea deteriorată să se desprindă total din toate încheieturile! *Ovidiu* †17.

Cine este în necaz și cheamă pe Dumnezeu, acela slăvește: 1. Maiestatea lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbește valurilor semețe: până aici, nu mai departe. Cuvântul Său pornește uraganele, și când vrea El le poruncește să se liniștească. 2. Înțelepciunea lui Dumnezeu. El știe să izbăvească din încercare. 3. Credințioșia lui Dumnezeu. Credințioșia unui prieten se dovedește în nevoie. Și tot așa este la Dumnezeu cu toate desăvârșirile lui Dumnezeu. *John Ryther* 1675.

V. 30. *În limanul dorit.* Într-o dimineață de primăvară plăcută, asemenea celei de astăzi, un spărgător de valuri (dig în largul mării) ca acesta (din Portland) pare să aibă valoare mică, căci valurile mării sunt atât de mici, că abia ajung să transforme suprafața apei în diamante sclipitoare cu străluciri diferite și muzică susurând, în timp ce vapoare de toate mărimile, ca acelea ale căror catarge le vezi în porturile din regiunile premuntoase, plutesc cu mare siguranță pe ape. Însă în furtunile puternice din noiembrie și din martie, când rafalele cu vuietul unui tumult sălbatic străbat canalele dând naștere la munți de valuri, albi și verzi, deschizând în toate părțile gropi amenințătoare, cât de bun este atunci un port sigur, la care poți ușor ajunge, construit la țarm. – Slăvit să fie Dumnezeu pentru Darul Fiului Său preaiubit, singurul port de siguranță pentru păcătoșii sărmani mânați încoace și încolo de furtună! Unii probabil acum nesocotesc aceasta; dar în zilele de întuneric care vor veni și ale mâniei lui Dumnezeu, când vor cădea aversele, și vor veni apele, și vor sufla vânturile, atunci numai aceia vor scăpa de la pierzare, care și-au găsit refugiul la El. *Ph. H. Gosse* 1856.

V. 31. Este mai ușor să strigi la Dumnezeu, când ești în necaz, decât să mulțumești în Adunare după ce Dumnezeu te-a salvat. *D. K. B. Moll* †1878.

V. 33. Dumnezeu este Tatăl rodirii. Dacă pentru un timp nu dă mângâierea, toată natura își pleacă capul, și tot ce este verde se ofilește. Tabloul este preluat din orient, unde sunt numai două anotimpuri cu ploii; dacă unul din ele întârzie să vină, efectele sunt îngrozitoare. Albia râurilor seacă. *D. W. S. Plumer* 1867.

V. 34. Locuitorii țărilor celor mai bogate și mai roditoare nu trebuie să devină sfidători din pricina aceasta; Dumnezeu poate face dintr-o grădină a Domnului o mlaștină. *Christoph Starcke* †1744.

Din pricina răutății locuitorilor ei. Când întâlnesc pe unul din locuitori, care totdeauna este nemulțumit și se plânge de pământul care se prelucrează greu, de semănăturile care zac în apă, de o iarnă prea blândă, de o primăvară nefavorabilă, de o vară prea caldă, de o toamnă furtunoasă, atunci îi spun că toate acestea vin din nemulțumirea lui Dumnezeu, care conduce anotimpurile și evenimentele din natură potrivit intenției și gândurilor Lui atotștiutoare. *D. Josef Hall* †1656.

Dumnezeu închide norii, deoarece noi ne-am închis gura. Pământul a devenit tare ca fierul, deoarece ne-am împietrit inima față de vecinul nostru sărac. Săracii trebuie să strige tare după pâine, deoarece vocea noastră nu s-a ridicat împotriva păcatului. Epidemii se extind de la o casă la alta și mătură pe săracii locuitori nepregătiți, deoarece noi nu măturăm păcatul care a dat naștere la aceste epidemii. *Richard Baxter* †1691.

V. 40. Deținătorii puterii, care erau groza lumii întregi, au fost dezbrăcați de demnitate și putere, au ajuns jocul și batjocura supușilor lor. *Jean Calvin* †1564.

V. 42. Mântuitorul iubit pune pe cei nemulțumitori în aceeași categorie cu cei răi; căci cine nu recunoaște cu mulțumire bunătatea lui Dumnezeu și nu-și caută hrana în ea, acela va fi cuprins de îngâmfare și va ajunge la răutate; otrava cea mai mare a răutății este, că nerecunoștința față de Dumnezeu merge atât de departe, că își deschide gura larg și se laudă cu mândrie; de aceea ar trebui să se spună: dacă va voi Domnul, și dacă vom trăi, vrem să facem aceasta, sau aceea (Iacov 4,15.16). Ferice de acela a cărui gură este închisă când este vorba de lauda timpurie și acuzarea în momente nepotrivite, și, dimpotrivă, se deschide tot mai mult pentru rugăciune și laudă! *Karl H. Rieger* †1791.

V. 43. *Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri, și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului.* Un avertisment clar. Mulțumirea din inimă pentru harul Domnului de care ai avut parte este condiția pentru continuarea lui. Cine nu mulțumește este un nebun; căci prin aceasta face ca norii mâniei să se adune deasupra lui. *Prof. D. E. W. Hengstenberg* 1845.

Să ia seama la aceste lucruri. Să examinați cu atenție ceva așa cum se cuvine înseamnă, așa cum spune un comentator, nu numai să-l privești cu ochii, ci interiorul nostru să se preocupe așa de mult cu observarea unui lucru, încât noi să devenim mai buni. Cât de puțini sunt aceia care privesc în acest sens faptele providenței divine! Dacă vrei ca prin observarea activității divine să înțelegi bunătatea Domnului și să capeți înțelepciune spirituală, atunci lasă ochiul tău să lucreze asupra inimii tale. Sunt mulți care din cauza inimii lor neatente văd în călăuzirea providenței simple evenimente, în loc să recunoască faptele Dumnezeului viu. Ei procedează cu cartea providenței așa cum a făcut Augustin cu cartea Bibliei, pe când încă nu era născut din nou, citind-o și cercetând-o mai mult cu iscusința minții, decât cu dragostea copilărească și sârguința smerită a unui elev dornic de a învăța. Oamenii privesc și judecă lucrările lui Dumnezeu, ca să afle cauzele și motivele naturale, politice sau de altă natură ale evenimentelor, în loc să aibă înaintea maiestății lui Dumnezeu o inimă smerită, tremurândă, ca astfel, în cele întâmplate, să recunoască pe Dumnezeul mare, să-L iubească, să se teamă de El și să-L adore. *John Collinges* †1690.

Ce volume in-folio s-ar putea scrie despre manifestările providenței divine! Am văzut odată o pictură, iar posesorul ei voia să mă convingă, că după ce eu am privit cu cea mai mare atenție mult timp acea pictură, el îmi va arăta detalii pe care eu nu le-am putut observa. Într-adevăr, previziunea lui Dumnezeu este de așa natură; niciodată nu voi putea contempla lucrările ei, niciodată nu-mi voi concentra gândurile așa cum se cuvine la călăuzirile lui Dumnezeu, fără ca detalii noi să nu apară duhului meu și să primesc tot mai mult sentimentul că sunt inepuizabile. *John Collinges* †1690.

Îndrumări omiletice

Psalmul în ansamblu se aseamănă casei tălmăcitorului din cartea lui Bunyan Călătoria creștinului. Creștinului i se spune, că acolo va vedea lucruri deosebite și folositoare. Aceiași promisiune găsim în versetele introductive ale acestui Psalm (versetele 1-3), în care ni se prezintă:

1. originea acestor lucruri deosebite: bunătatea și Harul permanent al Domnului, un har care nu seacă niciodată, cu toată nedemnitățile acelor care au parte de el.
2. Mărturisirea lui: Așa să zică... Cei drept, oamenii nu-l recunosc, dar cei răscumpărați ai Domnului îl recunosc. Experiențele acestora sunt prezentate în Psalm în tablouri. Fie ca fiecare să mărturisească despre Dumnezeu, după felul cum are parte de evenimente.
3. Scopul ei: Lauda și mulțumirea. Da, mulțumiți Domnului a) pentru faptele Lui bune cu caracter general, b) pentru mântuire, c) pentru izbăviri deosebite. *G. Rogers 1878.*

V. 1 și 2. Să mulțumești Domnului este o datorie omenească generală, dar aducerea de mulțumire este o chestiune a celor *răscumpărați*. Izbăvirile deosebite trebuie să ducă la cântări de laudă, la mărturisirea deosebită a adevărului și la deplina încredere în Dumnezeu.

V. 3. Strângerea celor aleși. 1) Toți rătăceau. 2) Drumurile rătăcitoare erau foarte diverse. 3. Dar Domnul a vegheat peste toți ai Săi. 4. Toți sunt aduși la Isus, punctul central. Observă diversitatea drumurilor pe care ei sunt aduși, și diversele timpuri.

V. 4. Israelul în rătăcire (iudeul pelerin) un tablou al sufletului care umblă fără nici-o țință încoace și încolo, care caută adevărul, pacea, dragostea, curăția.

V. 4-9. Un tablou potrivit al căderii și suferinței omului și readucerea lui prin Isus Hristos. 1. Toți oamenii prin natura lor rătăcesc – ei sunt pierduți. 2. Când ajung la recunoașterea stării lor de pierzare strigă la Domnul Isus pentru mântuire. 3. El le aude strigătul și îi eliberează din necazurile lor. 4. Pentru această mântuire minunată se cuvine mulțumire. *W. Romaine 1767.*

V. 5. Lipsa de hrană spirituală duce la moarte. Necesitatea de a hrăni sufletul.

V. 6. 1. Poporul lui Dumnezeu este pe pământ deseori în nevoi și necazuri. 2. Duhul lui Dumnezeu îi face să strige către Domnul. 3. Domnul creează ieșirea din nevoi.

V. 7. Harul lui Dumnezeu nu anulează eforturile noastre, ci le stimulează. (I-a călăuzit ... ca să ajungă).

V. 8. Cine a avut parte de ajutorul lui Dumnezeu să ia seama: 1. la situația grea în care a fost, 2. cum a strigat către Dumnezeu, 3. cum l-a ajutat Dumnezeu, 4. câtă mulțumire a adus, și 5. cât a rămas dator pentru a mulțumi mai departe. *D. Bernh. Moll †1878.*

V. 9. Un adevăr minunat, confirmat prin multe experiențe. Condițiile experienței lor (foamea și setea), al binefacerilor, ale binecuvântării (bunătatea), ale lucrărilor (deplina săturare). Apoi urmările: mulțumirea, după v.8.

V. 12 și 13. 1. Starea disperată a sufletului convins de vinovăția lui: smerit, epuizat, doborât la pământ, părăsit. 2. Ajutorul venit repede: el a strigat, în mijlocul necazului, la Domnul și El i-a ajutat, l-a izbăvit din toate necazurile lui.

V. 13. Ce trebuie să facă omul și ce face Dumnezeu. *Ei* au strigat, *El* le-a ajutat.

V. 14. Dumnezeu dă lumină, viață și libertate.

V. 17-22. 1. Nevoia celor bolnavi. 2. Vindecarea lor făcută de Medicul cel mare. 3. Mulțumirea adusă de cei vindecați. *W. Romaine 1767.*

O vizită în marele spital al Medicului ceresc. 1. Numele și identificarea bolnavilor: *nebuni* – toți păcătoșii sunt nebuni. 2. Cauza bolilor și necazurilor lor: *din pricina fărădelegilor și păcatelor lor*. 3. Evoluția bolii: *dezgustare de orice mâncare*, și: erau *bolnavi de moarte*. 4. Intervenția medicului. Ia seama a) când vine medicul: *când au strigat* ș.a.m.d.; b) cum s-au rugat pentru ajutor: *au strigat*; c) ce a făcut medicul: *le-a ajutat*; *i-a făcut sănătoși*, *i-a salvat*; d) în ce fel a făcut el aceasta: *a trimis Cuvântul Său*; e) comportarea celor vindecați: au *mulțumit* Domnului pentru bunătatea Lui ș.a.m.d, cuvintelor de mulțumire adaugă *jertfele de mulțumire*, la jertfele de mulțumire adaugă *mărturisirea cu bucurie* a minunii vindecării lor.

V. 18. Sufletul bolnav de păcat este dezgustat de orice invitație, înviorare și făgăduință, oricât de atrăgătoare ar fi oferta lor. Laptele este prea simplu, mâncarea tare prea grea, vinul prea acru, mana nu are gust, etc.

Versetul ne învață căci chiar plăcerea de a savura cele pregătite este un dar bun de la Dumnezeu; apoi, când nevoia este mai mare, atunci ajutorul este cel mai aproape. *Th. Wilcocks* †1608.

V. 17-20. Toate vindecările le datorăm Domnului, să-I mulțumim cu toată inima pentru ele. Textul descrie nu numai bolile trupești, ci și pe cele sufletești și spirituale. Să observăm în primul rând pe bolnavul ajuns la extrem. 1. El este un nebun: de la natură înclinat spre a face răul. 2. El s-a comportat ca un nebun (versetul 17, în fărădelegi și păcate). 3. A pierdut orice dorință după hrană, nu i se mai poate ajuta. 4. Da, el este deja la porțile morții – este pe moarte. 5. Dar a început să se roage. În al doilea rând să observăm simplitatea minunii tratamentului. 1. Hristos, Cuvântul veșnic, este puterea de vindecare. El vindecă vina, puterea care te stăpânește, forțele distruse și consecințele dezastruoase ale păcatului. În Hristos există vindecare pentru orice formă de boală; de aceea predicatorii să-L vestească și toți să se gândească la El. 2. Cuvântul Scripturii este mijlocul de vindecare; îndrumările ei, învățătura ei, prescripțiile ei, făgăduințele ei, îndemnul ei, invitațiile și exemplele ei. 3. Folosirea mijlocului de vindecare constă în primirea în inimă prin Duhul Sfânt a Cuvântului Domnului. El duce la credință. El este de dorit de către sufletul bolnav. În El trebuie să se încreadă cei ce doresc să aducă pe alții la Medicul cel mare.

V. 26. Sus și jos – spre cer, și în adânc: experiențele unui păcătos convins de vina sa.

V. 27. Lipsa de ajutor și sprijin a păcătosului trezit.

V. 33 și 34. Scena, care aici se prezintă prin peisajul fermecător și roditor, se transformă deodată într-o pustie neroditoare, aridă. Râurile s-au uscat, izvoarele de pe dealuri au secăt, iar ținuturile care odinioară erau îmbelșugate sunt pârjolite și golașe. Ca motiv al acestei schimbări este numită răutatea acelor care locuiau acolo. Tabloul nu necesită nici-o explicație pentru membrii poporului lui Dumnezeu. Corespunde exact stării lor lăuntrice în care ajung atunci când au căzut în păcat. *G. Rogers* 1878.

V. 34. Blestemul, cauza și vindecarea stării neroditoare a unei comunități creștine.

V. 35. Există speranță chiar și pentru o comunitate care a decăzut foarte mult, dar numai la Dumnezeu. El poate da naștere la schimbări uimitoare. El o face, și o va face de îndată ce cauzele nerodirii au fost înlăturate prin pocăință.

V. 35-38. Aici scena devine reversibilă. Izvoarele țâșnesc din nou, printre tufișuri și flori se văd lacuri cu apă, dealurile sunt îmbrăcate cu vii roditoare iar câmpiile sunt pline cu cereale; plinătatea domnește la oraș și la sat, iar oamenii și animalele se înmulțesc. Și acest tablou are corespondentul său în viața spirituală. Compară cu Isaia 55,13; 35,1 și următoarele. Premiza acestei scene este rugăciunea. O pustie stearpă înainte, o grădină Eden după aceea. *G. Rogers* 1878.

V. 39-41. Scena se transformă iarăși în opusul ei. Încă o dată are loc o schimbare de la libertate la asuprire, de la plinătate la sărăcie, de la onoare la rușine. După aceea are loc iarăși brusc o înviorare. Săracii și apăsătorii sunt ridicați din suferința lor iar cei singuratici se văd înconjurați de o familie, numeroasă ca o turmă. Acestea sunt relațiile de viață schimbătoare prin care trec membrii poporului lui Dumnezeu, și acestea sunt experiențele prin care ei se formează pentru bucuriile veșnice și desăvârșite ale cerului. *G. Rogers* 1878.

V. 42 și 43. Aceste schimbări uimitoare dau naștere în primul rând la cei credincioși la bucurii spirituale. Văd în ele activitatea lui Dumnezeu și se bucură de proslăvirea desăvârșirii divine și arătarea domniei Sale față de fiii oamenilor. În al doilea rând slujesc la astuparea gurii celor păcătoși, căci aceste încercări prin judecată și har dovedesc nebunia tuturor acelor care disprețuiesc domnia mondială divină. În al treilea rând ele slujesc tuturor acelor care doresc să cerceteze bunătatea lui Dumnezeu. *Matthew Henry* †1714.

V. 43. Cea mai adâncă și cea mai înaltă cercetare a naturii și istoriei.